

но, това ново направление се разпространява в цяла Централна Европа, и в много от случаите сред цигани професионални музиканти от цигански общности, чиите музикални традиции са много по-различни – т.нар. *Румунгри*, даже и румъно-езичните *Беаши*.

На Балканите водещо за развитието на циганската музика е творчеството на циганите професионални музиканти, която е ориентирана преди всичко към обществото, и чрез неговите канали навлиза и в общността. Това е валидно даже и за случаите, когато става дума за песни, които, поне формално, би трябвало да са обредни. Типичен пример за такова развитие са две песни, посветени на т.нар. ‘циганска нова година’ (*Василица*) – едната в изпълнение на “царя на циганската песен” от бивша Югославия Шабан Байрамович, а другата на една от най-известните български фолк-певици Софи Маринова.

Безспорно интерес предизвиква въпросът как реално функционират циганската музика и песни, изпълнявани в рамките на общността, и има ли различия в тях в зависимост от конкретния контекст, в който са изпълнявани, а в по-широк план, и върху многообразието и развитието на техните идентичности. В тази насока могат да се приведат някои примери от живота на циганската група *Серви*, живеещи в съвременна Украйна.

Обичайна практика при *Сервите* (както и при другите цигански групи, живеещи в страните от бившия СССР) са взаимните гостувания и събирането на роднини и приятели в семейна среда. Могат да се разграничат два вида гостувания, които могат да се определят като ‘официални’ и ‘неофициални’. Т.нар. ‘официални’ гостувания се уговарят и подготвят предварително, и те обикновено са по някакъв повод – рожден или имен ден, годишнина от някакво семейно събитие, някакъв календарен празник (традиционен или по-нов) и т.н. За тези събирания се подготвя богато подредена трапеза, като в циганските къщи винаги има отредено специално централно помещение (т.нар. ‘зала’) за тези цели (в градски условия функциите на ‘зала’ изпълнява обикновено холът на